

● Ali Daşgın

Bana Giden Gölge

Gözlerini öğrettim gözlerime
Başkasına bakacağın kalmasın.
Seni yağdım saçlarımın ağına
Başımın üstünü bulut almasın.

Baka kaldım bana giden gölgene
Yandım saçlarından doğan ateşe
Mevsim gibi kesip durdum kapını
Yanmadın gövde mi saran ateşe.

Seni diktim gözümdeki bahçeye
Gülü senin olsun, yaprağı benim.
Bu yurt ikimizin ölüm yerimiz
Taşı seninkidir, toprağı benim.

Her gün boylanırsın ömrüme doğru
Günümü özersin ilime sap-sap
Her gün süzülürsün dudaklarıma
İçime içilir varlığın kap-kap

Sert bir kayadın, bodur bir çınar
O zarif gönlüne nasıl da hoptum
İpek duman gibi göçtün üstüme
Bin yıllık kayanın koynundan koptum

